Ви лишень погляньте, яке переконливе повітря після грози! У моїх очах постають власні заслуги й беруть наді мною гору, хоч опору я й не чиню.

Я крокую, і мій темп — то темп цього боку вулиці, цієї вулиці, цього кварталу. Я з цілковитим правом відповідаю за кожен стук у двері, по столу, за всі тости на застіллях, за закохані пари в ліжках, у каркасах новобудов, притиснені до стін у темних завулках, на канапах борделів.

Я оцінюю власне минуле, порівнюючи його з власним майбутнім, але те й те, як на мене, — чудове, віддати перевагу я не можу ні одному, ні другому, і лише мимоволі засуджую несправедливість Провидіння, такого прихильного до мене.

Аж ступивши до своєї кімнати, я стаю трохи замислений, хоч нічого такого, про що варто було б замислитись, мені, поки я підіймався сходами, на думку й не спало. Не дуже допомагає й те, що я навстіж розчиняю вікно й що десь у парку ще грає музика.

(Переклав Олекса Логвиненко)